

Relatiuū ⁊ suū añs dñi puenire in numero gñe psona ⁊ aliqñ in casu: vt Jo
hannes currit q̄ mouetur. deus est iustus ⁊ idem est misericors. ¶ **Dñi** aliqñ
in casu. s. qñ ambo cōstruuntur in orōne suppositi quare hic non tenent cōue
nire in casu. homo currit quem video: video hominem qui currit.

Relatiuum est ante late rei recordatiuum. Et dñi a referendo: quia
refert rem ante latam et fatit scđam noticiam de re

[Reciprocum.

[Idēptitatis qđ idēz vt sui suus.

[Sube est qđ fcat cū suo añte vt
refert añs s̄ is qui: ⁊ est duplex non reciprocum

Dñi. Et est du
plex scilz.

[stātīm vt q̄ ille
et ē duplex. s. diuersitatis est quod aliud significat:

[ab antecedente vt aliud alia aliud.

[Accidentis est quod refert añs adiectiuum vt
tantus quantus: talis qualis.

Antecedens est quod refertur. Et dicitur ab antecēdo. fatitq̄ p̄
mam noticiam de re vt homo currit qui mouetur.

Et debet regula intelligi de relatiuo substantie idēptitatis non reciproco in
oratione simpliciter congrua et absq; spec ali elegantia.

Substātie qz acñtis tenet puenire cū dēōne seqñti vt nullū ē tali
deo sacrificiū qual ē zelus animarū. Seneca. Talis est hoim orō: q̄
lis est vita. qre hec orō est ipedimētal. Tue sunt māmē qles sūt vt e
ra vacce. Horati. Idēptitatis qz diuersitas puenit cū dictiōe seqñte
vt q̄titatis aliud p̄tinuū aliud discretū. Baculus ridet alias aues

Dicit Nō reciprocū: qz reciprocū puenit cum dictiōe sequente: vt marit⁹ di
ligit suā vxorē. dñs amat suū mancipiū. In orōne simpli congrua. vbi

idit orō euocatoria: vt p̄ n̄ q̄ es in cel. vbi est dil cōueniētia pso
ne vt daret. Et absq; sp̄ali elegātia vbi excludūtur orōnes relatiue ca
p̄tes sub aliā dēōne vt Salustius. Est locus in carcere tullia
nam appellatū. Cingula tua et baculus tuus ipsa me p̄solata sunt.

Leerer Raum links und rechts II

Einrückungen gestalten den Text übersichtlicher.

Bartholomäus Arnoldi: Regulae congruitatis et figurae constructionis [Lehrbuch der
Grammatik], Metz: Caspar Hochfedder, 1517 [L.sep.1692-c]